

Cory Taylor(vert. Barbara de Lange): 'Sterven, een levensverhaal' Uitgeverij Nijgh en Van Ditmar, Amsterdam 2016. ISBN 9789038803623 (Zelfdoding/ Hersentumor/ Autobiografie/ Evenwicht/ Levenseinde/ ED) Zie ook: www.nijghenvanditmar.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Covertekst: 'Cory Taylor was een van meest geliefde auteurs van Australië. Ze leed aan een ongeneselijke vorm van kanker en woog, zoals ze ons in dit boek vertelt, op een gegeven moment minder dan de retriever van haar burens. In een enorme creatieve uitbarsting - in periode van slechts een paar weken - schreef ze dit schitterende boek.

Het is een heldere kijk op wat het sterfproces haar leerde.

Ze beschrijft de warboel van haar emoties, ze kijkt terug op haar leven en ze herinnert zich de levens en de dood van haar ouders. En ze legt uit waarom ze zelf de manier en het moment van haar dood wil kiezen.

Sterven, een levensverhaal is een adembenemend boek over kwetsbaarheid en kracht, over moed en nederigheid, woede en aanvaarding. Het is een diep ontroerende meditatie over sterven, maar tegelijk een geestige en wijze ode aan het leven.'

Boek van 144 pagina's, autobiografie met veel aandacht voor terugblik op leven en jeugd.

Citaten:

<https://www.hebban.nl/artikelen/sneak-preview-sterven-een-levensverhaal-van-cory-taylor-giveaway>

Pag.15: 'Door mijn moeder maakte ik kennis met de discussie rondom zelfdoding.'

Pag.34: 'Dat is vaak het geval met de mensen met wie ik over mijn situatie praat: ze luisteren een tijdje, en dan vertellen ze hun eigen verhaal over de dood, maar altijd met het vage gevoel dat het om iets schandelijks gaat, dat die hele trieste toestand ergens hun schuld is.'

Pag.39 : 'Een bucketlist duidt op een tekort, een hele voorraad onvervulde verlangens of idealen, de angst dat je niet genoeg hebt gedaan met je leven. Hoe meer ervaringen hoe beter, lijkt zo'n lijst te zeggen, terwijl het tegenovergestelde misschien wel net zo goed waar is.

Pag.140: 'Ik weet niet hoe lang je erover doet om van honger te sterven, en of het pijnlijk is, maar ik zie er verschrikkelijk tegenop, zoals ik er ook tegenop zie dat mijn zoons me zo moeten zien doodgaan. (...) En intussen biedt mijn Chinese middel een andere uitweg. Ik ben blij dat ik het heb.'

Over de schrijfster:

Cory Taylor (1955-2016) was een bekende Australische auteur. Ze overleed aan de gevolgen van een ongeneselijke vorm van kanker. Zij is getrouwd en heeft twee zonen.

Recensies/Extra:

<https://www.nrc.nl/nieuws/2017/03/09/de-winnaar-krijgt-elf-miljoen-dollar-7252142-a1549496> '(...) In die eenzaamheid schreef zij een aangrijpend verhaal over de ongeneselijke vorm van kanker die haar treft. Het valt haar moeilijk dat er met artsen in het ziekenhuis niet over de dood valt te praten, laat staan over euthanasie, die in

Australië verboden is. Taylor koos voor een heldere opzet: zij beantwoordt vragen over de dood die haar gesteld werden door kijkers voor het televisieprogramma *You Can't Ask That*. Op de televisie krijg je de ruimte voor een beknopt antwoord, maar in haar boek neemt Taylor er de ruimte voor. Een verhelderend antwoord geeft zij op de vraag of zij ook een bucketlist had: „Ik heb geen bucketlist, want ik put troost uit mijn herinneringen aan de dingen die ik heb gedaan zonder te smachten naar de dingen die ik niet heb gedaan.” Een volgend deel uit het boek gaat over haar familie in Australië. Ze verontschuldigt zich dat ze de lezer daarmee lastig valt, maar aan het einde van het boek wordt duidelijk, waarom ze dat heeft gedaan.’

‘Een secure en ontroerende memoir over de willekeur van familie, en een bewonderenswaardig intellectueel antwoord op de willekeur van leven en dood. We mogen allemaal hopen dat we zo levendig terug kunnen kijken en zo nadenkend vooruit, als we zelf zover zijn.’ – Julian Barnes

‘Dit kleine, krachtige boek biedt een zuiver contact met het einde van het leven: met moed en een helder hoofd zoekt de auteur woorden om ons naar stilte te leiden.’ – Hilary Mantel

‘Een boek vol licht en schoonheid.’ – The Guardian